

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 372. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715375728/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

Ja, det unge Pigebarn gav Mæle til, hvad han længe famlende havde kæmpet sig op til af Forstaaelse, under afvekslende Tiltrækning og Frastødning af denne af Guder og Dæmoner besatte Genius.

Og en Stolthedsfølelse voksede op i ham. Han havde jo, trods al Affektation over for sig selv, for hende, for hendes Venner, vel mærket, at han elskede hende, og at de Musiktimer, hvori han havde stillet sig overlegen over for hende, skønt han selv følte sig som den lille, havde aabnet den store Eros's Tempel for hende, havde drevet hendes Sang- og Musiktrang frem til Kunst. Da hun nu havde givet sig den store Digter-Komponist i Vold, var hun fri og jublede sin Frihed ud.

Da hun afbrød Sangen saaledes:

Høj og hertig Du Dig løfter,
Du Kunstens Borg og stolte Værn,

da følte Ludvig Skov et Væld af Wagnerske Toner med deres store Fortolkning af Menneskefølelser, af deres Sødme, af deres Farvepragt, dale ned over hans Sjæl. Wagner var bleven Almas Forlæser og Forsoner. Kunstens Wartburg var bleven hendes Kirke.

Han forstod tydeligt, at hun havde Ret til at sige til Lægprædikanten: „Jeg er fri, jeg vil dyrke min Gud i alt det skønne, han har skabt: i Sang, i Digtning, i Kunst, i Tanke. Og jeg takker Eder, som har ført mig ud i den store, fri Natur, paa Mark, i Skov, blandt Blomster, under en solbestraalet fri Himmel.“

Ludvig Skov gik sagte ud i Haven. Alma og han mødtes tæt ved Broen. Han greb hendes Haand.

Kaptein Hald havde ikke lagt Mærke til, at hans unge Ven var gaaet, før han saa ham og Alma vandre i Havens Gange Haand i Haand. Paa sin Vis havde han været lige saa betaget af Sangen som Skov. Da den var endt, rakte han sin Haand ud til den Side, hvor Ludvig Skov havde staaet, var lige ved at le og sige: Han gaar jo derude — jeg Fæ! — da han mødte en lille tør Haand, som altid passede godt i hans.

Gamle Fru Cederhjelm var kommen til. Hun sagde:

— Ja, nu forstaar jeg ham, Wagner . . . Og de to! Ser de ikke godt ud? Var det ikke Dit Ønske, Kristian Frederik, at det skulde falde saaledes ud?